

Republika Hrvatska
Županijski sud u Šibeniku

GŽ-306/2019-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Šibeniku, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca Maje Skorić, kao predsjednice vijeća, suca izvjestitelja Ordane Labura i Dalibora Dukića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Jánosa Bődeya, Mađarska, Budimpešta, Galoca utca 14, OIB: 13007743062, zastupanog po punomoćnici Lovorki Vilenica, odvjetnici u Matuljima, protiv tuženika SEDAM FUMARA d.o.o. Vis, Viškog skupa 0, OIB: 61389005943, zastupanog po punomoćniku Vladimiru Vujičić, odvjetnik u Visu, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Splitu broj P-1733/16 od dana 27. travnja 2018. godine, u sjednici održanoj dana 6. listopada 2020. godine,

p r e s u d i o j e

1. Odbija se žalba tuženika kao neosnovana te se u pobijanom dosuđujućem dijelu pod točkom I. izreke kao i u odluci o parničnom trošku pod točkom III. izreke, potvrđuje presuda Općinskog suda u Splitu broj P-1733/16 od dana 27. travnja 2018. godine.

2. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška žalbenog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom naloženo je tuženiku da isplati tužitelju u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe iznos od 30.285,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju EUR-a kod Hrvatske narodne banke na dan plaćanja zajedno sa zateznom kamatom koja na iznos od 8.000,00 EUR teče od 2.9.2013.godine do isplate, na iznos od 5.000,00 EUR od 2.10.2013.godine do isplate, na iznos od 7.560,00 EUR od 2.9.2014.godine do isplate, na iznos od 5.000,00 EUR od 2.10.2014. godine do isplate, na iznos od 4.725,00 EUR od 2.10.2015.godine do isplate, sve na način opisan u izreci (točka I. izreke), odbijen je tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužitelj zahtijevao da mu tuženik isplati iznos od 24.215,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju EUR-a kod Hrvatske narodne banke na dan plaćanja zajedno sa zateznom kamatom na način opisan u izreci, kao i da mu isplati zatezne kamate na iznose dosuđene u točki I. izreke kako slijedi: na iznos od 8.000,00 EUR za razdoblje od 1.9.2013.godine do 2.9.2013.godine, na iznos od 5.000,00 EUR za razdoblje od 1.10.2013.godine do 2.10.2013.godine, na iznos od 7.560,00 EUR za razdoblje od 1.9.2014.godine do 2.9.2014.godine, na iznos od 5.000,00 EUR za razdoblje od 1.10.2014.godine do 2.10.2014. godine, na iznos od 4.725,00 EUR za razdoblje od 1.10.2015.godine do 2.10.2015.godine (točka II. izreke) te je naloženo tuženiku u roku od 15 dana naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 18.204,16 kuna sa zateznom kamatom koja teče od 27. travnja 2018.godine na način opisan u izreci (točka III. izreke).

Protiv dosuđujućeg dijela pod točkom I. izreke kao i protiv odluke o parničnom trošku pod točkom III. izreke, žalbu je izjavio tuženik uvodno zbog žalbenih razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostupanjski sud uvaži žalbu, pobijanu presudu ukinе i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Tuženik u žalbi tvrdi da je prvostupanjska presuda donesena uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 6. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje: ZPP), ostvarenu time jer prvostupanjski sud nije izveo dokaz saslušanjem direktora tuženika niti je u pobijanoj presudi obrazložio zašto taj dokaz nije izveo.

Suprotno navedenoj tvrdnji žalitelja, prvostupanjski je sud u razlozima pobijane presude naveo da je punomoćnik tuženika odustao od prijedloga za saslušanjem zakonskog zastupnika tuženika a koje utvrđenje je sukladno sa stanjem u spisu predmeta iz kojeg proizlazi da je na ročištu od 11. prosinca 2017.godine punomoćnik tuženika naveo da je zakonskog zastupnika tuženika zadnji put čuo prije dvije godine te da neće ustrajati u njegovom saslušanju (list 142 spisa) dok je na ročištu glavne rasprave 13. ožujka 2018.godine punomoćnik tuženika naveo da nema daljnjih dokaznih prijedloga.

Stoga kako tuženik nije onemogućen u raspravljanju to nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 6. ZPP na koju se poziva u žalbi a niti koja od ostalih bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP, na koje drugostupanjski sud, po odredbi članka 365. stavka 2. ZPP, pazi po službenoj dužnosti, slijedom čega žalba zbog tog žalbenog razloga nije osnovana.

Neosnovani su i žalbeni razlozi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

Naime, predmet ovog postupka je zahtjev za isplatu neplaćene zakupnine utemeljen na tvrdnji tužitelja da je naslijedio potraživanje Vidosave (Vide) Furrer prema tuženiku po osnovi ugovora o zakupu poslovnog prostora od 13. kolovoza 2010. godine.

U prvostupanjskom postupku, na temelju izvedenih dokaza i njihove valjane ocjene (članak 8. ZPP), pouzdano su utvrđene sljedeće odlučne činjenice:

- da je tužitelj naslijedio potraživanje Vidosave (Vide) Furrer prema tuženiku po osnovi ugovora o zakupu što je vidljivo iz rješenja o nasljeđivanju br. O-3347/13 od 22.7.2015.godine;

- da je prema ugovoru o zakupu od 13.8.2010. godine tuženik za sedmogodišnji zakup (1.9.2010.godine -1.9.2017. godine) trebao platiti Vidi Furrer: a) za objekt na adresi Matije Gupca 12 ukupno 16.000,00 EUR za prve dvije godine zakupa i to odmah po ovjeri ugovora; b) za isti objekt po 8.000,00 EUR godišnje narednih pet godina i to svakog 1. rujna u godini; c) za objekt na adresi Matije Gupca 15 za prvu godinu dana 1.10.2011.godine iznos od 5.000,00 EUR, a za narednih šest godina svakog 1. listopada u godini 50% neto prihoda, ali ne manje od 5.000,00 EUR kao i da je među strankama ugovoren otkazni rok od 15 dana,

- da se dopisom od 27.7.2015.godine tužitelj punomoćnik obratio tuženiku navodeći da otkazuje ugovor o zakupu od 13.8.2010.godine kao i da je tuženik predmetne nekretnine koristio do 23.7.2015.godine,

- da je tuženik dana 17.8.2010.godine platio 115.633,36 kuna (16.000,00 EUR prema srednjem tečaju HNB tog dana) te dana 22.10.2012.godine daljnjih 56.100,00 kuna (7.445,26 EUR prema srednjem tečaju HNB tog dana),

- da uplata od 16.000,00 EUR predstavlja uplatu za prve dvije godine zakupa objekta na adresi Matije Gupca 12, a uplatom iznosa od 56.100,00 kuna (7.445,26 EUR) dana 22.10.2012. godine podmireno je dugovanje od 5.000,00 EUR koje je po ugovoru trebalo biti plaćeno 1.10.2011. godine, kao i daljnjih 2.445,26 EUR dugovanja (od ukupno 8.000,00 EUR) koje je trebalo biti plaćeno 1.9.2012.godine, dok preostalih 5.554,74 EUR dugovanja koje je trebalo

biti plaćeno 1.9.2012.godine nije plaćeno kao što nisu plaćeni niti preostali iznosi ugovorene zakupnine,

- da je ugovor otkazan 27.7.2015.godine, odnosno uz otkazni rok od 15 dana, da je ugovor prestao 11.8.2015.godine,

- da tuženik duguje tužitelju 8.000,00 EUR koje je trebao platiti 1.9.2013.godine kao i razmjerni dio iznosa koji je trebao platiti 1.9.2014.godine (jer je ugovor važio do 11. 8. 2015. godine), tj. iznos od 7.560,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, kao i da mu duguje iznose od po 5.000,00 EUR koje je trebao platiti 1.10.2013.godine i 1.10.2014.godine, kao i razmjerni dio koji je trebao platiti 1.9.2015.godine odnosno iznos od 4.725,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, dok da tuženik nije u obvezi platiti iznose zakupnine nakon 11. kolovoza 2015. godine kada je raskinut ugovor.

Na temelju navedenih pravilno utvrđenih činjenica, koje tuženik u žalbi ničim ne osporava, prvostupanjski je sud pravilno zaključio da je tuženik obavezan isplatiti tužitelju ukupan iznos od 30.285,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate pa je pravilno primijenio materijalno pravo - odredbe članka 9. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), kada je prihvatio tužbeni zahtjev te odlučio kao pod točkom I. izreke pobijane odluke.

Stoga, jer žalbenim navodima nije dovedena u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude, to je neosnovanu žalbu trebalo odbiti i presuditi kao pod točkom 1. izreke (članka 368. stavak 1. ZPP).

Pravilna je i na zakonu utemeljena i odluka o parničnom trošku, kako u odnosu na osnov (članak 154. stavak 2. ZPP), tako i u odnosu na visinu (članak 155. ZPP).

Kako tuženik nije uspio u žalbenom postupku, odbijen je kao neosnovan i njegov zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka (članak 166. stavak 1. ZPP u vezi članka 154. stavak 1.).

U nepobijanom odbijajućem dijelu pod točkom II. izreke, prvostupanjska presuda ostaje neizmijenjena.

U Šibeniku, 6. listopada 2020. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maja Skorić

Broj zapisa: **17899-a7db8**

Kontrolni broj: **0f64a-69e99-6700a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA SKORIĆ, L=ŠIBENIK, O=ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Šibeniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.